

12. Чий е подписът?

Заверката на подписа на преводача е ключов момент в цялата дейност, развивана от агенциите съвместно с ВЪНШНО. Както писах по-горе, агенциите твърдят, че „Съгласно Чл. 2 от Конвенцията, единственото задължение на КО е да проверява и заверява подписите на преводачите“. Това абсурдно твърдение, запечатано в текста на петицията срещу т. нар. „нови изисквания“ към агенциите за преводи, насочва към смисъла на „договора“, който агенциите сключват с ВЪНШНО. Макар в този „договор“ да пише, че ВЪНШНО възлага на агенцията извършването на официални преводи, на практика се оказва, че агенцията възлага на ВЪНШНО да заверява подписите на преводачите под официалните преводи. В „договора“, разбира се, няма и дума за това.

Как може в „договора“ на агенциите с ВЪНШНО да не бъде уреден въпросът със заверката на подписите на преводачите? Много просто. Заверката на подписите на преводачите не е уредена абсолютно в никой нормативен акт. Не се споменава дори и в привидния „правилник“. Следователно, заверката на подписите на преводачите от страна на ВЪНШНО (неприсъствена заверка) е незаконосъобразна, както признава и самото ВЪНШНО, но най-безочливо продължава тази дейност, дори и след като омбудсманът в годишния си доклад за 2013 остро

разкритикува както „правилника“, така и за-
верките на подписите на преводачите, като
конкретно заяви: „Необходимо е също така
практиката по т. нар. неприсъствено удостове-
ряване на подписи на преводачи да бъде пре-
кратена“.

Подобно е и твърдението на една между-
ведомствена работна група, работила в перио-
да 2006-2008, най-вероятно и по въпроси, зася-
гащи уреждането на официалните преводи.
Становището на тази комисия относно завер-
ката на подписите на преводачите е следното:
„Удостоверяването на подписа на преводача от
страна на МВнР е дейност, която не би след-
вало да се извършва от ведомството, не е зако-
носъобразна и следва да бъде прекратена“.

Защо „т. нар. неприсъствено удостоверя-
ване на подписи на преводачи“ да е незаконо-
съобразно? Нали в Министерството на право-
съдието също заверяват неприсъствено подпи-
сите на нотариусите?

Защото нотариусите поставят върху до-
кументите своя подпис и своя печат без никак-
ви посредници между тях и Министерството,
където се поддържа техен поименен регистър.
А преводите, уж подписани от преводачите,
минават през посреднически агенции и се вна-
сят във Външно, където се поддържа регистър
само на посредниците. Тези посредници са
частни фирми (търговски дружества), а не но-
тариални кантори, т.е. никой не може да га-
рантира, че подписите, положени от името на

преводачите, не са фалшифицирани. При това положение, неприсъственото удостоверяване на подписи от страна на Външно не просто е незаконосъобразно, то направо е незаконно, т. е. то е престъпление. Има доста съдебни дела, завършили с осъдителни присъди срещу кметове на села, които са си позволявали да заверяват неприсъствено подписи.

Каква е разликата между селския кмет и служителя на Външно, който необезпокоявано заверява неприсъствено подписи под хиляди официални преводи? Разликата е тази, че селският кмет не разполага с някакъв привиден правилник от края на 1950-те, който да му дава право да заверява подписи, както си поиска - и присъствено, и неприсъствено. Освен това, нито един служител на Външно (нямат предвид консулите, а служителите на Д „КО“ в София) не изпълнява нотариални функции по Закона за нотариусите и нотариалната дейност.

Селският кмет може само да завижда на служителя от Външно. Кметът е подложен на голям стрес, когато заверява неприсъствено нечий подпис - обикновено на възрастен човек, измамен от фалшив благодетел. Той знае, че ако го хванат, го чака затвор. А служителят от Външно нехае и спокойно си заверява неприсъствено. Един външен министър през 2012 г. дори се похвали пред Народното събрание, че служителите в министерството заверяват хиляди подписи на преводачи от цялата стра-

на, без да знаят кой е извършил превода.

Въпросът чий е подписът под официалния превод засяга и служителите на Външно, и мениджърите на агенциите, и преводачите, но, разбира се, по различен начин и в различна степен. По различни форуми и социални мрежи преводачи споделят опита си, свързан с подписването на официални преводи. Някои преводачи и собственици на агенции чистосърдечно си признават, че много преводачи дават подписани бели листи или такива с бланка на съответната агенция, а след това на тези листи се отпечатват официални преводи. Представете си, че на такъв лист бъде отпечатан запис на заповед и задължи нещастния преводач с непосилна сума. Ако досега не се е случило, можем да очакваме да се случи.

Има дори случаи, в които мениджърите уведомяват преводача, че подписът му е лесен за имитация и, вместо да изпраща предварително подписани листи, могат да го подписват, ако няма нищо против! Ако някой ви каже, че разрешава да му фалшифицирате подписа, какво ще си помислите за него?

Никой преводач не може да упълномощава друг да се подписва вместо него под официалните му преводи, за които той, преводачът, носи персонална наказателна отговорност.

Когато през януари 2014 година Рени зададе на един изключително компетентен юрист въпроса, дали е възможно заклет прево-

дач да упълномощи някого да го подписва под преводи на документи и други книжа, той без колебание отговори, че не би могло да бъде дадено такава пълномощно и че ако имаме предвид някой технически да полага чужд подпис, това може да е престъпление.